liselt välja vahib. Heinakõrred ripnevad tal igal pool teravate okaste küljes, nii et ta täiesti heinatordi moodu välja näeb, muud kui et see heinatort elab ja liigub.

Kuu paistab läbi tumeda puulehestiku; linnud magavad; metsas on õudne pime. Aga siil pole argpüks. Ta ei karda kärpi, kes temast mööda hiilib, ega möödalendavat öökulli: nad ei puutu siili, sest nad kardavad selle okkaid.

Just metsa ääres on talumehe viljapuu-aed. Siil poeb esimese hooga sinna, et enesele nälja kustutamiseks mõnda mahakukkunud õuna ehk pirni otsida. Ta ei leia seekord midagi ja pöörab tühja kõhuga metsa tagasi. Teerajal kasvavad teelehed. Siil torkab ruttu nina juurte alla ja hakkab neid suure isuga sööma. Ta teeb seda nii osavasti, et lehed täies korras püsti jäävad, nagu poleks taimega midagi paha juhtunud.

Siil peatab järsku: iseäraline lõhn torkas talle ninasse. Kõrvaloleva põõsa otsas kükitavad rohelised põrnikad: — Hispaania kärbsed. Kui inimene niisuguse põrnika käega katki litsub, siis ajavad käe peale lühikese aja jooksul väga valusad villid üles: nii kõrvetav on neis põrnikates leiduv vedelik. Kui inimene ehk loom Hispaania kärbseid sööks, siis tunneks ta varsti terves kehas hirmsat põletavat valu, millele pärast hirmsat piina ja kannatust tingimata surm järgneks. Siil aga sööb neid põrnikaid kõige suurema südamerahuga; need kärbsed ei tee temale mingit viga ega kahju. Niisamuti on lugu mitmete teiste kihvtidega. Räägitakse, et siil kahjuta kaunis suuri oopiumi, elavhõbeda ja arseeniku portsjonid võib ära süüa, kuna inimene nende ainete kõige väiksemagi tarvitamise järel sureb.